

Κυριακή 31η Ιανουαρίου 2021

Κυριακή 15η Λουκᾶ

(Λκ. 19, 1 – 10).

*«...παρά ἁμαρτωλῶ ἀνδρί εἰσῆλθε
καταλῦσαι» (Λκ. 19, 7).*

Ἐνα πολύ διδακτικό περιστατικό μᾶς ἔβαλε ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία νά ἀκούσουμε σήμερα μέ τήν εὐαγγελική περικοπή τῆς ἡμέρας. Πρόκειται γιά τή συνάντηση τοῦ Ἰησοῦ μέ τό Ζακχαῖο. Αὐτό πού ἐντυπωσιάζει καί δημιουργεῖ ἀπορίες δέν εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου, εἶναι ὁ γογγυσμός τοῦ ὄχλου πού βλέπει τό Χριστό νά φιλοξενεῖται στό σπίτι ἑνός ἁμαρτωλοῦ.

Κατακρίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἐπειδή «παρά ἀμαρτωλῶ ἀνδρί εἰσῆλθε καταλῦσαι». Κατακρίνεται, ἐπειδή δέ μετράει τούς ἀνθρώπους σύμφωνα μέ τίς πτώσεις τους ἀλλά σύμφωνα μέ τή διάθεση τῆς καρδιᾶς τους γιά μετάνοια. Κατακρίνεται, διότι δέ μένει στή βρωμιᾶ ἀλλά ἐλπίζει στήν κάθαρση. Κατακρίνεται, ἐπειδή δέ συμφωνεῖ μέ τούς πολλούς πού κρίνουν ἐξωτερικά, ἀλλά γίνεται ἄφοβα ἡ ἐξαίρεση πού βλέπει ἐσωτερικά τό ἀληθινό περιεχόμενο τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Κατακρίνεται, διότι εἶναι ἀναπάντεχο ἕνας Θεός νά κάνει παρέα μ' ἕναν ἀμαρτωλό. Στιγματίζεται ὁ Ἰησοῦς ἀπό τήν ἀγάπη Του αὐτή. Πολλές φορές θά τό θυμηθοῦν αὐτό τό περιστατικό οἱ ἐπικριτές Του, καθώς θά Τόν κατηγοροῦν ὅτι ἀγάπησε τούς ἀμαρτωλούς πιό πολύ ἀπό τά «καλά παιδιά».

Στήν ποιότητα αὐτῆς τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀπόλυτης συγκατάβασης πρὸς τόν ἀδύναμο

ἄνθρωπο βρίσκεται ἡ ἀντισυμβατικότητα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος δέν εἶναι ὅπως Τόν θέλουν καί ὅπως Τόν περιμένουν οἱ πολλοί. Δέν εἶναι ὁ μπακάλης πού μετράει καί ζυγίζει τίς πράξεις, πού κρατάει χρωστούμενα καί δίνει τά ρέστα γιά τίς ἀρετές τῶν «εὐσεβῶν». Δέν εἶναι ὁ ἀπρόσωπος δικαστής πού κρίνει μέ βάση τά ἐξωτερικά γεγονότα. Δέν εἶναι ὁ αὐστηρός δάσκαλος πού βαθμολογεῖ τά γραπτά καί τά διαγωνίσματα, στά ὁποῖα ὑποβάλλει τούς ἀνθρώπους. Δέν εἶναι ὁ ἀστυνόμος πού, σάν τόν Ἰαβέρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ἀναζητάει νά συλλάβει ἐπ' αὐτοφόρῳ τόν παρανομήσαντα ἁμαρτωλό, τό Γιάννη Ἀγιάννη, πού εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος.

Ὁ Χριστός, σέ ἀντιδιαστολή μέ τήν ἐντύπωση τῶν πολλῶν, εἶναι ἀδελφός καί στοργικός πατέρας. Εἶναι φίλος καί οἰκεῖος. Λέγει τήν ἀλήθεια, ἀλλά σέβεται τήν ἐλευθερία. Διδάσκει, ἀλλά δέ δεσμεύει. Οἰκοδομεῖ, ἀλλά δέ φυ-

λακίζει. Παιδαγωγεί, αλλά δέν έξουθενώννει οὔτε έξευτελίζει τό πλάσμα Του. Ὁ Χριστός περιμένει. Πορεύεται στά μονοπάτια τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου καί κοιτάζει κατάματα τόν κάθε ἄνθρωπο, ὅσο ψηλά κι ἄν ἀνέβηκε στή συκομουριά τοῦ ἐγωισμοῦ του. Συγκαταβαίνει ἀδίστακτα καί φιλοξενεῖται στό σπίτι καθενός πού Τόν προσκαλεῖ μέ ταπείνωση καί μετάνοια. Ὁ Χριστός ἀμνηστεύει τήν ἁμαρτία καί σώζει τόν ἁμαρτωλό πού τήν ἀπαρνιέται. Καθαρίζει τή βρωμιά, στυλβώνει τό βρωμιάρη, δέν τόν έξαφανίζει. Ὁ Χριστός δέν ντρέπεται γιά τόν ἄνθρωπο, ὅσο κι ἄν ὁ ἄνθρωπος ντρέπεται γιά τόν ἑαυτό του.

Οἱ πολλοί, οἱ «καθώς πρέπει» τῆς κάθε ἐποχῆς, ἀπογοητεύονται ἀπό τό ἦθος τοῦ Ἰησοῦ. Θέλουν ἕνα Θεό τόσο αὐστηρό ὅσο εἶναι καί οἱ ἴδιοι. Θέλουν ἕναν τιμωρό νά περιφρονεῖ ὅλους ἐκείνους πού περιφρονοῦν καί αὐτοί. Θέλουν τό Θεό νά ἔχει κακία, ἐκδικητικότητα, ὑπεροψία,

περιφρόνηση γιά τούς άμαρτωλούς. Όταν Τόν βλέπουν νά εἶναι συγκαταβατικός καί γεμάτος άγάπη, σκανδαλίζονται. Γογγύζουν μέ τό Χριστό, διότι δέν χωρίζει τούς ανθρώπους σέ άμαρτωλούς καί ένάρετους, αλλά σέ μετανιωμένους καί άμετανόητους. Ο Κύριος άγαπάει τούς πάντες. Χαίρεται μέ όσους μετανοοῦν καί περιμένει όσους άμαρτάνουν. Από κανέναν δέν στερεῖ τό βλέμμα Του. Εἶναι έτοιμος νά φιλοξενηθεῖ στά σπίτια όλων τῶν ανθρώπων, διότι όλοι έχουμε άσφυκτική ανάγκη από τήν παρουσία Του.

Κάθε Θεία Λειτουργία εἶναι μία πρόσκληση τοῦ άμαρτωλοῦ ανθρώπου πρός τό Θεάνθρωπο Λυτρωτή νά έλθει καί νά φιλοξενηθεῖ στήν ταπεινή ὑπαρξή του. Ο Φιλάνθρωπος Δεσπότης δέν παραθεωρεῖ αὐτή τήν πρόσκληση. Όποιος έτοιμάζεται κατάλληλα γιά τή δοχή τοῦ Σωτήρα άξιώνεται τῆς θεϊκῆς φιλοξενίας. Σέ κάθε Θεία Λειτουργία ό πιστός άνοίγει τήν ὑπαρξή

του για να υποδεχθεί τό Σαρκωμένο Λυτρωτή. Καθώς Τόν υποδέχεται, συμβαίνει τό μεγάλο μυστήριο να γίνεται από οικοδεσπότης τοῦ Θεοῦ φιλοξενούμενος τοῦ οὐρανοῦ. Ὅταν ἀνοίξει τό σπίτι τῆς ὑπαρξῆς του στό Χριστό, τότε ὁ Χριστός γίνεται τό σπίτι καί ἡ πατρίδα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό σημαίνει ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, πού εἶπε: «Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν».

Ὅταν ὁ Χριστός φιλοξενεῖται, δέν ἔρχεται γιά να καταναλώσει τά ἀγαθά μας. Ἔρχεται γιά να μᾶς γεμίσει μέ τά δῶρα του. Ὅταν κατασκηνώσει στήν ὑπαρξή μας, τότε γινόμαστε ἔμψυχος ναός δικός Του. Καθώς κυοφοροῦμε τό Λυτρωτή, μυστικά γευόμαστε τήν πραγματικότητα τῆς Ἄνω Ἱερουσαλήμ. Δεχόμαστε τό Χριστό γιά να ἀφεθοῦμε στήν ἀγκαλιά Του. Ὅταν ἀνοιχτοῦμε σ' Ἐκεῖνον, τότε ἀνοίγει κι Αὐτός τήν ἀπειρη

ἀγκαλιά Του, κατακλύζει τά πάντα, μᾶς σκεπάζει μέ τήν παρουσία Του καί μᾶς φιλοξενεῖ στή δική Του ἀγάπη. Στό τέλος ὁ φιλοξενούμενος Χριστός γίνεται οἰκοδεσπότης τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὅποιος δέχεται τόν Κύριο υἱοθετεῖται ἀπό τό Θεό καί θεώνεται ὁ ἴδιος. Αὐτό τό ὁμορφομυστήριο ἐκφράζει ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τό Ζακχαῖο: «σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο».

Ὅλοι ἐμεῖς, πού στεκόμαστε μέ ἀπορία μπροστά στίς ἀμέτρητες περιπέτειες τῆς ζωῆς, μὴν ἀφήσουμε τά ἐρωτηματικά νά μᾶς κατακλύσουν καί νά μᾶς γεμίσουν μέ θλίψη. Ἄς κατεβοῦμε μέ ταπείνωση στό μονοπάτι τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἀναζητήσουμε μέ τήν προσευχή τό βλέμμα Του. Ἄς Τόν προσκαλέσουμε στό σπίτι μας μέ τή μετάνοια. Ἄς Τόν φιλοξενήσουμε ἀξιοπρεπῶς μέ τόν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς μας. Ἄς Τόν ἀφήσουμε νά συμπληρώσει τά κενά μας. Νά μᾶς κατακτήσει μέ τήν παρουσία Του. Νά μᾶς

υίοθετήσει μέ τήν ἀγάπη Του. Νά μᾶς μεταθέσει
στό δικό Του σπίτι, πού εἶναι ἡ παντοτινή πα-
τρίδα μας. Μήν ἀκολουθήσουμε τήν ἄποψη τῶν
πολλῶν. Μή σκανδαλισθοῦμε ἀπό τήν ἀγάπη
τοῦ Χριστοῦ πρός ὅλους. Ἐκεῖνος ποθεῖ ὅλοι νά
σωθοῦμε «καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».
Ἀμήν.